

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/62/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124012010
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7124012010.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Majerníka, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 30. septembra 2025, v trestnej veci proti obžalovanej A. B., pre zločin neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Mestského súdu Košice sp. zn. 49T/37/2024 zo dňa 13.03.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu

Obžalovanej :

A. B. , nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C.
D. XX, B., adresa na doručovanie písomnosti :
Georg-Queri-Ring 10, 823 46, Andechs, Deutschland

ukladá

Podľa § 171 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 42 ods. 1 , § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona obžalovanú pre účely výkonu trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zároveň zrušuje výrok o treste uložený jej rozsudkom Mestského súdu Košice sp. zn. 0T/133/2024 zo dňa 29.05.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 8To/60/2024 zo dňa 2.7.2024, rozsudkom Mestského súdu Košice sp. zn.: 47T/28/2024 zo dňa 08.08.2024, trestným rozkazom Mestského súdu Košice sp. zn.: 7T/64/2024 zo dňa 12.11.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Mestský súd Košice uznesením sp. zn. 49T/37/2024 zo dňa 13. marca 2025 A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. XX, B., adresa na doruč. písomností: Georg-Queri-Ring 10, 823 46 Andechs, Deutschland,

uznal vinnou zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že

v B. na ul. Slnecnej dňa 07.10.2023 v čase o 21:35 hod. pri zaistení osobného motorového vozidla zn. VW Touareg, ev. číslo C., mala pri sebe vo vnútornej strane mikiny plastovú dózu s obsahom bielej kryštalickej látky o celkovej hmotnosti 26,09 g s priemernou koncentráciou 78,6 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúceho 20,50 g absolútneho metamfetamínu, schopného ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom metamfetamín je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látok, psychotropných látkach a prípravkoch, v znení neskorších predpisov, zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to ju súd odsúdil podľa § 171 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa pre účely výkonu trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zároveň zrušil výrok o treste uložený jej rozsudkom Mestského súdu Košice sp. zn. 0T/133/2024 zo dňa 29.05.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 8To/60/2024 zo dňa 2.7.2024, rozsudkom Mestského súdu Košice sp. zn.: 47T/28/2024 zo dňa 08.08.2024, trestným rozkazom Mestského súdu Košice sp. zn.: 7T/64/2024 zo dňa 12.11.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý uviedol v písomných dôvodoch odvolania nasledovné.

Z odôvodnenia napádaného rozsudku vyplýva, že nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov zodpovedá závažnosti zbiehajúcej sa trestnej činnosti a zodpovedá požiadavke individualizácie a primeranosti trestu. Uložený trest v stanovenej výmere je podľa názoru súdu dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia trestného činu obžalovanej spoločnosťou, rešpektujúc zásady pre ukladanie súhrnného trestu, ktorý v zmysle ust. § 47 ods. 2 TZ nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom (sp. zn. 0T/133/2024), a teda iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody neprichádzal v úvahu.

Obžalovaná je však toho názoru, že prvostupňový súd nerozhodol správne a trest, ktorý jej uložil považuje za neprimeraný a má tiež za to, že pri rozhodovaní o treste sa súd nevysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre jeho rozhodnutie, ako aj napadnutý Rozsudok v časti výroku o treste náležite nezdôvodnil.

Ako vyplýva z odôvodnenia Rozsudku, obžalovaná bola odsúdená už predchádzajúcimi rozsudkami tunajšieho súdu (47T/28/2024, 7T/64/2024, 0T/133/2024), preto konajúci súd rozhodoval o uložení súhrnného trestu. Faktom však je, že v konaní pod sp. zn. 47T/28/2024 rozsudkom zo dňa 08.08.2024 upustil od potrestania obžalovanej, nakoľko v ďalšom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 0T/133/2024 bola obžalovaná odsúdená na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov a tento aj riadne vykonala, preto nepovažoval súd v konaní 47T/28/2024 za potrebné potrestať ju viac a uvedený trest považoval na ochranu spoločnosti za dostačujúci. Tak isto rozhodol tunajší súd aj v konaní pod sp. zn. 7T/64/2024. Zároveň, ako vyplýva z predchádzajúceho textu, v poslednom z týchto konaní, sp. zn. 0T/133/2024 jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, ktorý medziasom aj celý riadne vykonala. Je teda dôležité poznamenať, že hoci napadnutým rozsudkom sa ukladal súhrnný trest a súd musel posudzovať aj skutočnosti týkajúce sa predchádzajúcich konaní, resp. uložených trestov, nevzal do úvahy najmä to, že obžalovaná sa medzi časom, kým sa rozhodovalo v tejto veci, už zrejme napravila tým, že riadne vykonala nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Trestným rozkazom vydaným v tomto konaní bol obžalovanej uložený pôvodne súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, ktorý jej bol následne po podaní odporu, nariadení hlavného

pojednávania a najmä po samotnom priznaní obžalovanou k spáchaniu skutku, znížený na výmeru 24 mesiacov. Hoci prvostupňový súd uviedol, že prihliadol na poľahčujúcu okolnosť, ktorou bolo priznanie obvinenej, v zásade nezdôvodnil, prečo aj napriek tomu uložil trest vo výmere 2 rokov nepodmienečne. Obžalovaná má za to, že prvostupňový súd jej mal uložiť miernejší trest a to z nasledovných dôvodov.

V prvom rade je nevyhnutné poukázať na to, že obžalovaná sa ku skutku na hlavnom pojednávaní priznala a zároveň preukázala predložením potrebných dokumentov v rámci dokazovania k výroku o treste, že aktuálne žije a pracuje v Nemecku, snaží sa viesť riadny život a pomáha jej vlastná sestra, u ktorej žije a ktorá za ňu poskytla súdu aj písomnú záruku za nápravu. Uvedenú skutočnosť konajúci súd iba poznamenal v odôvodnení rozsudku, avšak nevenoval jej náležitú pozornosť. Obžalovaná opakovane poukazuje na to, že 2 rozsudkami, ktoré boli napadnutým rozsudkom zrušené, bolo upustené od potrestania s poukazom na tretí zrušený rozsudok, na podklade ktorého reálne došlo k výkonu trestu odňatia slobody obžalovanou vo výmere 5 mesiacov v ústave na výkon trestu. Súdy v ostatných prípadoch teda mali za to, že faktický výkon TOS obžalovanou bol pre ňu dostatočným trestom za spáchané skutky a najmä postačoval na prevýchovu obžalovanej. Konajúci súd pri napadnutom Rozsudku mal zrejme iný názor, keď považoval za potrebné uložiť obžalovanej nepodmienečný trest odňatia slobody až vo výmere 24 mesiacov, pričom sa vôbec nezaoberal tým, či medzičasom nedošlo k náprave obžalovanej. Obžalovaná má za to, že súd sa mal v zmysle ust. § 44 Trestného poriadku zaoberať aj tým, či nie je vzhľadom na uvedené splnená podmienka pre upustenie od súhrnného trestu. Uvedené ustanovenie pritom uvádza, že „súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný". V zmysle cit. ustanovenia, ak by boli splnené podmienky na aplikáciu § 44 TP, súd by bol ex offo povinný upustiť od súhrnného trestu. Preto je obžalovaná presvedčená o tom, že sa súd mal zaoberať skutočnosťami, či vykonaním nepodmienečného trestu odňatia slobody nedošlo k jej náprave, čo sa však nestalo.

Aj pokiaľ by mal súd za to, že nepodmienečný 5 mesačný trest odňatia slobody nebol postačujúci na nápravu obžalovanej, ďalší trest mal byť podľa jej názoru maximálne na spodnej hranici trestnej sadzby, a teda maximálne vo výmere 1 roka. Obžalovaná opakovane pripomína, že sa ku skutku priznala, na prvé hlavné pojednávanie sa riadne dostavila a v konaní preukázala, že po prepustení na slobodu sa snaží viesť riadny život a pracuje. V neposlednom rade obžalovaná poukazuje na to, že súd sa po celý čas nezaoberal jej rodinnou situáciou, pričom pred spáchaním skutkov v trestných konaniach uvádzala, že prišla o svoju matku, ktorá zomrela a obžalovaná v rozhodnom čase mala preto veľmi ťažké životné obdobie.

Obžalovaná navyše považuje Rozsudok v časti týkajúcej sa trestu za nepreskúmateľný, nakoľko súd riadne nezdôvodnil, prečo vzhľadom na všetky skutočnosti týkajúce sa obžalovanej považoval uložený trest za primeraný, čím podľa jej názoru v zmysle ustálenej súdnej prax došlo zároveň k porušeniu jej ústavného práva na spravodlivý súdny proces.

Vzhľadom na uvedené obžalovaná zotráva na tom, že rozsudok prvostupňového súdu v časti výroku o treste je nesprávny, nakoľko uložený trest vzhľadom na všetky okolnosti prípadu považuje za neprimeraný a navrhuje, aby odvolací súd napádaný výrok o treste zrušil z dôvodu podľa ust. § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie veci a rozhodnutie s náležitým zdôvodnením, prípadne aby napádaný výrok o treste zmenil tak, že v zmysle ust. § 44 Trestného zákona upustí od súhrnného trestu, prípadne uloží obžalovanej za spáchaný skutok miernejší trest s prihliadnutím na zásady ukladania trestov.

Na podklade odvolania obžalovanej krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu má odvolací súd za to, že mestský súd vykonal v náležitom rozsahu zákonné dokazovanie vo vzťahu k uloženiu trestu, na základe ktorého objasnil všetky skutočnosti nevyhnutné pre správne uloženie trestu, tieto vecne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré boli zákonným spôsobom vyhodnotené aj po právnej stránke.

Mestský súd správne objasnil a posúdil predchádzajúcu trestnú činnosť obžalovanej, keď dospel k záveru, že v posudzovanom prípade ide o zbiehajúcu sa trestnú činnosť, čo bolo následne dôvodom pre ukladanie súhrnného trestu. Pri ukladaní súhrnného trestu súd vychádzal zo zásad pre ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., teda asperovaného trestu, kde najprísnejším zo zbiehajúcich sa trestných činov bol práve predmetný zločin neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky, ktorý je predmetom tohto trestného konania. Vzhľadom na ukladanie súhrnného trestu mestský súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výroky o treste v rozhodnutiach, ktoré predchádzali tomuto rozhodnutiu a týkali sa skutkov, s ktorými je daný skutok vo vzťahu viacčinného súbehu. V tomto smere sa mestský súd dopustil istej nepozornosti, keď napriek tomu, že zrušil výrok o treste v rozsudku Mestského súdu Košice sp. zn. OT/133/2024 zo dňa 29.5.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/60/2024 zo dňa 2.7.2024, ktorého súčasťou bolo aj výrok o uložení trestu zákazu činnosti, k jeho opätovnému uloženiu v preskúmanom rozsudku nedošlo. Uvedené pochybenie, však nebolo možné napraviť v odvolacom konaní, nakoľko odvolanie bolo podané v prospech obžalovanej. Rovnako správne bolo aj zistenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák.. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, odvolací súd sa nemohol stotožniť s názorom mestského súdu, že sú splnené zákonné podmienky pre priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda spáchanie viac trestných činov, nakoľko v danom prípade sa aplikovala asperačná zásada v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorou sa právne zohľadnilo spáchanie viacerých trestných činov a preto priznanie tejto priťažujúcej okolnosti popri uplatnenej asperačnej zásady by predstavovalo porušenie zákazu dvojitého pričítania.

Pokiaľ ide o samotnú výmeru a druh trestu, súd preskúmal primeranosť uloženého trestu z pohľadu odvolacích argumentov obžalovanej a dospel k záveru, že nevyhnutnosť uloženia nepodmienečného trestu mestský súd správne vyvodil z toho, že ukladal súhrnný trest k už uloženému nepodmienečnému trestu a keďže súhrnný trest nesmie byť miernejší, neprichádzalo do povahy uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody.

V ďalších odsúdeniach obžalovanej dochádzalo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák., čo možno pochopiť, keďže išlo o menej resp. rovnako závažné zbiehajúce sa trestné činy. V predmetnom skutku však ide o zločin, teda o najprísnejší zo všetkých zbiehajúcich sa trestných činov, s trestnou sadzbou 1 – 6 rokov. Práve závažnosť skutku, ktorý je predmetom tohto konania nedovoľovala upustiť od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov je neprimerane mierny na to, aby pokryl aj postih za stíhaný zločin a ani reálne vykonanie tohto trestu obžalovanou nepovažoval súd za dostatočné na jej napravenie, práve s poukazom na spáchanie zločinu a z hľadiska dosiahnutia účelu trestu, ktorým okrem iného je aj generálna prevencia a ochrana spoločnosti. Na základe tejto úvahy odvolací súd považoval za správne neaplikovať § 44 Tr. zák. a uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vyhodnotil ako odôvodnené.

Pri hodnotení primeranosti uloženého trestu odvolací súd posudzoval aj otázku uloženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby z dôvodu prijatého vyhlásenie o vine obžalovanej podľa § 257 ods. 7 Tr. por.. V prípade obžalovanej, kde ide o uloženie trestu za spáchanie troch skutkov, ktorými naplnila skutkové podstaty štyroch trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, pri aplikácii aj asperačnej zásady, súd nepovažoval za dôvodné a primerané znižovať výmeru trestu o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Na druhej strane sa však stotožnil s názorom obhajoby, že nepodmienečný trest vo výmere 2 rokov, sa javí byť neprimerane prísny a to najmä s poukazom na už vykonaný 5 mesačný nepodmienečný trest, ako aj na to, že obžalovaná sa aktuálne snaží viesť riadny život, pracuje, má kriticky postoj k spáchanej trestnej činnosti a nezneužíva návykovú látku. Z tohto pohľadu odvolací súd uznal z časti za dôvodné odvolanie obžalovanej, teda pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu a preto podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. zák. zrušil napadnutý výrok o treste a spôsobe jeho výkonu, pretože považoval uložený trest za neprimerane prísny.

Keďže prvostupňový súd vyčerpávajúco objasnil všetky skutočnosti nevyhnutne potrebné pre zákonné rozhodnutie o treste, mohol odvolací súd napraviť namietanú prísnosť trestu bez toho, aby po zrušení napadnutého výroku musel vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie, ale sám rozhodol o treste obžalovanej.

Vychádzajúc z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaná aktuálne žije a pracuje v Nemecku o čom súdu predložila príslušné potvrdenia nemeckých

orgánov. Je slobodná. Na hlavnom pojednávaní prezentovala, že sa snaží viesť riadny život, v čom jej pomáha po matkinej smrti sestry.

Z odpisu registrov vyplýva, že obžalovaná má 3 záznamy o odsúdení, pričom v jednom prípade sa na obžalovanú hľadí akoby nebola odsúdená.

Ďalší záznam predstavuje odsúdenie rozsudkom Mestského súdu Košice sp. zn. OT/133/2024 zo dňa 29.5.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/60/2024 zo dňa 2.7.2024 podľa § 348 ods.1 Trestného zákona k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia za skutok spáchaný dňa 1.4.2024. Rozsudku predchádzalo vydanie trestného rozkazu dňa 4.4.2024.

V poradí nasledujúcim odsúdením je rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. 47T/28/2024 zo dňa 8.8.202, ktorým bola uznaná vinnou pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pričom skutku sa dopustila dňa 18.9.2023. V tomto prípade jej bolo podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom k odsúdeniu vo veci OT/133/2024.

Z evidenčných pomôcok súdu bolo ďalej zistené, že obžalovaná bola trestným rozkazom Mestského súdu v Košiciach sp. zn. 7T/64/2024 zo dňa 12.11.2024 uznaná vinnou z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 za čo jej bolo podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia súhrnného trestu s poukazom na rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. OT/133/2024 zo dňa 29.05.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/60/2024 zo dňa 02.07.2024. Išlo o skutok zo dňa 1.4.2024.

Pred tým než súd pristúpil k ukladaniu trestu vyriešil otázku časovej pôsobnosti Trestného zákona podľa § 2 ods. 1 Tr. zák.. Predmetného skutku sa obžalovaná síce dopustila dňa 7.10.2023, teda ešte za účinnosti predchádzajúceho Trestného zákona, avšak už súd prvého stupňa uplatnil voči obžalovanej novší zákon, keďže bol pre obžalovanú priaznivejší a aj odvolací súd vychádzal pri ukladaní trestu z Trestného zákona účinného od 6.8.2024.

Podľa § 34 ods.1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne odradí iných od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona má trest postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, prvá veta, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania poškodeným ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Keďže obžalovaná spáchala predmetný skutok dňa 7.10.2023, ostatné skutky boli spáchané v dňoch 18.9.2023 a 1.4.2024 a prvým rozhodnutím za dané skutky bol trestný rozkaz sp. zn. OT/133/2024 zo dňa 4.4.2024, obžalovaná vlastne spáchala predmetný skutok skôr, než boli v iných jej trestných veciach vyhlásené vyššie citované odsudzujúce rozhodnutia, v dôsledku čoho bolo nutné ukladať jej súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., v zmysle zásad pre ukladanie trestu za zbíhajúcu sa trestnú činnosť podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nakoľko išlo o viacčinný súbeh úmyselných prečinov a jedného zločinu. Najprísnejším zo zbíhajúcej sa trestnej činnosti bol práve v danom konaní odsúdený zločin neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s trestnou sadzbou 1 až 6 rokov a preto práve podľa tejto sadzby súd ukladal trest. Súd ustálil jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. I Trestného zákona, nakoľko sa obžalovaná priznala a úprimne oľutovala spáchaný skutok. Napriek tomu, že obžalovaná učinila vyhlásenie o vine a mestský súd toto jej vyhlásenie aj prijal, nepovažoval odvolací súd za správne

aplikovať § 39 ods. 5 Tr. zák. o mimoriadnom znižovaní trestu pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby nakoľko išlo o súbeh 4 trestných činov a trest pod 1 rok nepovažoval za primeraný závažnosti zbiehajúcej sa trestnej činnosti a ani osobným pomerom obžalovanej.

Ako príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona súd nevyhodnotil spáchanie viacerých trestných činov obžalovanou, keďže aplikoval asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák..

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd bral do úvahy spôsob spáchania skutku, význam spôsobeného následku, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti.

Obžalovaná spáchala skutok, ktorým porušila záujem spoločnosti na ochrane života a zdravia občanov, pričom prechovávala zakázanú návykovú látku vo väčšom množstve, čím naplnila kvalifikovaný skutkovú podstatu trestného činu. Stíhaného skutku sa dopustila úmyselnou formou zavinenia, teda závažnejšou formou než je nedbanlivosť. Motív jej konania nebol preukázaný. U obžalovanej súd konštatoval jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák..

Pri posudzovaní osoby páchatel'a, jeho pomerov a možností jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zákona súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že ide o osobu, ktorá v istom životnom období opakovane páchala drogovú trestnú činnosť, pod vplyvom návykovej látky viedlo motorové vozidlo a nerešpektovala zákaz vedenia motorových vozidiel. Teda opakovane porušovala chránené spoločenské záujmy, avšak danej trestnej činnosti sa dopúšťala ešte skôr, než boli voči nej uplatnené akékoľvek iné prostriedky trestného práva.

K predmetnému skutku sa obžalovaná priznala a úprimne ho oľutovala, čo svedčí o jej kritickom postoji k vlastnej trestnej činnosti. Po prepustení z výkonu nepodmienečného trestu sa obžalovaná snaží viesť riadny život, pracovať a ďalej neužíva návykové látky. Teda možno hovoriť o istom napravení obžalovanej, avšak trestom sa nesleduje len náprava páchatel'a, ale aj ochrana spoločnosti, pričom trest musí byť primeraný závažnosti skutku. V tomto smere neboli zistené žiadne negatívne poznatky o živote obžalovanej, čo vedie súd k názoru, že obžalovaná si uvedomila nesprávnosť svojho správania, ktorého sa dopúšťala v istej etape jej života, je napravitelná a preto na dosiahnutie účelu trestu postačí uloženie trestu aj pri dolnej hranici trestnej sadzby. Keďže súd potreboval zohľadniť spáchanie viacerých trestných činov, uložil trest mierne nad dolnú hranicu trestnej sadzby a preto vymeral trest vo výmere 15 mesiacov.

Keďže súd ukladal súhrnný trest k nepodmienečnému trestu odňatia slobody, musel ukladať znova nepodmienečný trest odňatia slobody, aby vyhovel zákonnej požiadavke Trestného zákona, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako predchádzajúci trest. Trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, ktorý obžalovaná už vykonala, bol ukladaný za prečin, pričom jeho výmera 5 mesiacov technicky a ani materiálne, z hľadiska závažnosti činu neumožňovala považovať tento trest za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej a to aj vo vzťahu k predmetnému skutku, nakoľko v predmetnej veci ide prakticky o zločin s dolnou hranicou trestnej sadzby 1 rok, kde teoreticky ani v prípade použitia § 39 ods. 5 Tr. zák. by nebolo možné sa dostať na hranicu 5 mesiacov. Uvedeným súd vysvetľuje dôvod, prečo v tomto konaní nemohlo dôjsť k upusteniu od uloženia súhrnného trestu. Napokon súd dodáva, že pokiaľ v iných rozhodnutiach došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu, tak je nutné uviesť, že v týchto konaniach išlo len o prečiny s prakticky porovnateľnou trestnou sadzbou a až práve predmetný zločin už prekračuje hranicu, po ktorú by sme mohli považovať trest za postačujúci bez potreby ukladania súhrnného trestu.

V odvolaní sa vytýka, že zo strany súdu nebola venovaná náležitá pozornosť záruke, ktorú podala za nápravu odsúdenej jej sestra. Ako uviedol aj mestský súd, tejto záruke sa nevenoval, nakoľko predstavuje jednu z možností pre uloženie podmiennečného trestu, pričom vysvetlil, z akých dôvodov musel ukladať nepodmienečný trest. Úvahy mestského súdu sú v tomto smere jednoznačne správne a vychádzajú zo znenia Trestného zákona. V posudzovanom prípade skutočne neboli dané podmienky pre ukládanie podmiennečného trestu a preto ani odvolací súd nevidí potrebu venovať väčšiu pozornosť zdôvodneniu jej neprijatia, keďže nie nedostatočný výchovný vplyv dôveryhodnej osoby, ale nemožnosť ukladania podmiennečného trestu ako súhrnného trestu k nepodmienečnému trestu odňatia slobody bol skutočným dôvodom, ktorý nedával priestor pre úvahy nad uložením podmiennečného trestu odňatia slobody.

Podľa názoru odvolacieho súdu, závažnosť skutku a spáchanie trestnej činnosti v súbehu s inými úmyselnými trestnými činmi, za ktoré už bola sankcionovaná nepodmienečným trestom odôvodňovali záver, že na obžalovanú je potrebné ďalej pôsobiť samotným výkonom trestu odňatia slobody, aby sa vytvorili dostatočné podmienky na dovŕšenie jej prevýchovy a individuálnu prevenciu.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaradil obžalovanú na účely výkonu trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaná pred spáchaním prejednávaneho trestného činu nebola vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Uložený nepodmienečný trest v minimálnom stupni stráženia, podľa názoru súdu, dostatočne ochráni spoločnosť pred obžalovanou tým, že jej reálne zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, zároveň bude na ňu výchovne pôsobiť v tom smere, aby viedla riadny život a zároveň odradí iných páchatel'ov od páchania takejto trestnej činnosti.

Keďže súd ukladal súhrnný trest musel podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušiť výroky o treste v rozhodnutiach, ktoré citoval vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili svoj podklad. Aj keď rozsudkom mestského súdu sp. zn. 0T/133/2024 zo dňa 29.05.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 8To/60/2024 zo dňa 2.7.2024 bol uložený aj trest zákazu činnosti v tomto rozhodnutí ho nebolo možné opätovne uložiť, keďže už prvostupňový súd ho neuložil v napadnutom rozsudku a odvolanie, na podklade ktorého došlo k zrušeniu tohto rozsudku, bolo podané len v prospech obžalovanej.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, pričom toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.